

A fiam folyton fütyül

Dörmögő vén, morcos medve
vagyok sokszor reggelente.
Almomban rán savót nyeltem,
fanyar lett tőle a kedvem,
az éjszaka még rám tapad,
nem látok csak ködöt, sarat
s a fülemben mint egy túske
beleszúr a fiam fütyje.

Berzenkedem, megrezzenek.
— Mért nem hallgat ez a gyerek?
Ha lehetne, hamarjába
lakatot tennék a szájára.
A szájára, a szívére,
mert ott van a friss dal fészke;
Medve vagyok, morcos medve;
most mindenki bujjon csendbe;

Mormogom, de nincs, ki hallja,
csak cifrázza Zsolti ajka:
dalra dal jön, el nem járad,
megtölti az egész házat,
a padlást, a pincezúgot,
már mindenütt fűvyszó buzog,
nálunk fütyül minden rigó:
hát ez már kész ribillió;

Azt hiszem, hogy szétpattanok.
— Hagyd már abba; — rávakkanak.
Dermedt csend van. Hogy megrezzen...
Jégcsapok lógnak a csendben.
Igy megfagyok. De hiába...
Elgörbül a fiam szája.
Ejnye-ejnye morgó medve:
beeszi a jégverembe... .

Ez kellet hát? Itt van: vacogj;
Felnyársalnak a jégcsapok.
Vergődöm csak... De egyszerre...
Hová lett a morgó medve?
Fütyentek... A fiam rácsap.
A megölt füty újra árad.
A szívem már piros virág
és csudaszép lett a világ;

Bedegi Józsefné

TOLL A FEGYVEREM

Kiárona vagyok, toll a fegyverem,
Kezemben mindig készen áll.
A fásult közönyt, ha kell, felverem,
Itt béke kell és nem halál.

Tollam a kalapács, munkás vagyok,
A vas fölött nálam a hatalom.
Selejtet — hidd el —, sohasem hagyok,
Hajlik az acél, ahogy én akarom.

Fogom a tollat: tartom az ekét.
A gazos földet termővé teszem,
Felszántom én az egész földtekét
Ha tollamat a kezembe veszem.

Tollam tő kezemben, én orvos is vagyok.
Meglátom hol van fájdalom és seb,
Gyógyító irt a betegnek én adok!
Munkám a többenél — hidd el — nem
kisebb.

Tollam mindenre jó, ha okosan fogom.
Munkámra gyár, föld és a beteg várt,
Én, ami kell, szívesen adom,
És hogy elérjem, segít benne a Párt!